

РЕШЕНИЕ

№ 835

гр. Бургас, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Кърпичева
Цинцарска

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Кърпичева Цинцарска
Гражданско дело № 20222100100508 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по исковата молба на Б. М. Д., с ЕГН *****, с адрес: ***, срещу ответника „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1301, ул. Света София № 7, ет. 5, със съдебен адрес: гр. Пловдив, пл. Кочо Честеменски № 2, вх. Б, ет. 6, адв. Недялко Шилев.

Видно от изложеното в исковата молба, на 20.05.2020 г., ищецът е работил по къщата на едно лице, като на въпросната дата е следвало работници на „Унибетон“ ЕООД да доставят бетон и да залейт определена площ. Около 07,00 часа пристигнал товарен автомобил МАН с помпа с рег. № А 5727 МР и водачът е започнал да подготвя застопоряването на автомобила. След като е казал, че всичко е застопорено, е казал на водача на бетон-помпата, че може да започва изсипването на бетона в бетон-помпата. Ищецът е държал маркуча на бетон-помпата и е казвал на водача, къде да налива бетона. Изведнъж товарния автомобил се наклонил настрана и маркуча на бетон-помпата е ударила ищеца, който е паднал на площадката. Вследствие на удара, ищецът е получил множество телесни увреждания, закаран е УМБАЛ-Бургас с линейка, където са констатирани различни наранявания. Била е извършена

животоспасяваща операция. В резултата на случилото се ищецът е получил следните травми: контузия на черен дроб-операция и зашиване на същия, отстраняване на далака, операция на счупен десен крак и поставяне на планки, двустранно счупване на 6 ребра от ляво и дясно. Ищецът е бил в болница до 09.06.2020г.

С влязло в сила споразумение по НОХД № 129/2021г. на РС-гр. Средец, водачът на товарния автомобил е признат за виновен в престъпление, като е причинил тежки телесни повреди на ищеца-разкъсване на черен дроб и лезия на далака, довело до отстраняването му. Твърди се, че товарният автомобил, към момент на станалото произшествие, при което е пострадал ищеца, е бил застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ в ответното дружество. Поискано е от ответника да заплати обезщетение за вредите на ищеца извънсъдебно, като на 07.08.2020г. е образувана шета по това искане, но е получен отказ за плащане.

С оглед на което се предявява настоящата претенция, с която се иска осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 90 000 лева-обезщетение за претърпяните неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на уведомление на застрахователя за уреждане на спора извънсъдебно-07.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата. Търсят се разноски по делото.

Ответникът е взел становище по предявения иск, като счита ищцовата претенция изцяло за недопустима, тъй като случилият се инцидент с ищеца е извън покритието на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди се, че съгласно разпоредбите на Кодекса за застраховането, застрахователят е отговорен за настъпили имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на МПС, които са настъпили в резултат на допуснати от прекия причинител на същите нарушения на Закона за движение по пътищата и/или на правилата за съхранение и надзор върху тези МПС. Ответникът счита, че изложената от ищеца фактология не сочи на нито една от тези хипотези. Ответникът счита, че по време на работата с бетон-помпата, при което е станал инцидента с ищеца, не може да се приеме, че МПС е било в движение по пътищата, а е бил използван като строителна машина, т. е. не се касае за използването му като „превозно средство“ и не попада в хипотезите на КЗ за отговорността по

застраховка „ГО“, като се цитира съдебна практика на европейския съд. Счита се, че отговорността в случая следва да бъде по реда, предвиден в чл. 171 от ЗУТ и Наредба за условията и реда за задължително застраховане в проектирането и строителството или в хипотезата на отговорност по застраховка „трудова злополука“. Твърди се, че независимо дали ищецът е имал или не трудов договор по същество е извършвал трудова дейност, когато се е случил инцидента и следователно има право да търси обезщетение от лицето, което му е възложило работата.

Според всички изложени аргументи, ответникът се счита за пасивно нелегитимиран по предявения иск. При становище на съда за допустимост на претенцията, че счита същата за неоснователна по основание и размер.

Ответникът не оспорва наличието на влязла в сила присъда на наказателния съд, с която водачът на товарния автомобил е признат за виновен за извършено престъпление, но счита, че се касае за престъпление свързано с немарливо изпълнение на трудовите му функции, а не като водач на МПС, свързано с притежаването му или използването му в нарушение на правилата за движение. Безспорно присъдата на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновност на дееца, но ответникът счита, че е налице разминаване с деянието, което е установено в присъдата и деянието, от което се твърди, че са произтекли вредите за ищеца, описано в исковата молба по делото. Отделно от това се твърди, че не е налице и хипотезата за увреда чрез вещ, очертана в чл. 50 от ЗЗД. Ответникът твърди и представя доказателства, че в хипотезата на чл. 49 от ЗЗД, ищецът е възмезден за причинените му вреди от „Унибетони“ ЕООД, който като възложител на работата на лицето, причинил пряко вредите. Представя се сключена съдебна спогодба по гр. дело № 369 по описа на Районен съд-гр. Средец по описа на 2020г., по силата на която „Унибетони“ ЕООД е признал претенцията на Б. М. Д., с ЕГН ***** за неимуществени вреди, произлезли от същия инцидент в размер на 20 000 лева и е изплатил същите. Ответникът твърди, че след като ищецът е приел, че с тази сума са удовлетворени вредите му, няма право да претендира повече от посочената сума от застрахователя, тъй като се касае за удовлетворяване на едно и също право на пострадалото лице, което е предпочело да насочи претенцията си срещу възложителя на работата на деликвента. В случай, че

съдът приеме, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника, се твърди, че настъпилите вреди са изцяло пряко и непосредствено възникнали в резултат на поведението на ищеца или е налице съпречиняване на вредоносния резултат. Твърди се, че при инцидента, ищецът не е спазил конкретно посочени правила за здравословни и безопасни условия на труд, както и не е положил нужната грижа за своето здраве телесна цялост. Отделно от това за наведени твърдения за прекомерност, завишеност и несъобразяване с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД на претендирания размер на обезщетението.

По фактологията съдът намира следното:

Страните не спорят, а и по делото, чрез разпита на свидетелите И. Д. и С. И.а, както и от приложеното гр. дело № 369 по описа на Районен съд-Средец за 2020г. и влязлото в сила споразумение по НОХД № 129 по описа на Районен съд-Средец за 2021г., се установи, че ищецът действително е работил като общ работник по къщата на едно лице в с. Дюлево, Община Средец, без да има сключен трудов договор за това. На 20.05.2020 г., е следвало работници на „Унибетон“ ЕООД да доставят бетон и да залееят определена площ, като ищецът е помагал при тази дейност. Теренът, на който се е работило с бетон-помпата е бил неравен и наклонен, като водачът на машината я е бил застопорил. Ищецът е държал маркуча на бетон-помпата и е насочвал изливането на бетон, като не е носел никакво защитно облекло. В някакъв момент на работа, машината се е наклонила, и маркуча на бетон-помпата е ударил ищеца, същият е паднал и е бил залят с бетон, като на ищеца са нанесени телесни увреждания. Влязлото в сила споразумение по цитираното наказателно дело, което има сила на присъда и на основание чл. 300 от ГПК има задължителна сила за гражданския съд относно извършеното наказуемо деяния, неговия извършител и виновността му, установя виновността на водача на бетон-помпата за нанесените вреди на ищеца при немарливо изпълнение на трудовите му функции. Няма спор, че работодател на виновния водач на машината е „Унибетон“ ЕООД, както и че тази машина е застрахована по договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ответното застрахователно дружество, като застраховката е валидно действаща по време на случилия ли се с ищеца

инцидент. От приложеното гр. дело № 369 по описа на Районен съд-Средец за 2020г. е видно, че ищецът е претендирал от „Унибетон“ ЕООД обезщетяване на причинените му неимуществени вреди в резултат на инцидента в размер на 20 000 лева, като частична претенция от сумата от 120 000 лева, за имуществени вреди в размер на 2 178 лева и законна лихва, като делото е приключило със съдебна спогодба, с която „Унибетон“ ЕООД е признал иска за имуществени и неимуществени вреди и сумите са платени. По делото е извършена съдебно-медицинска експертиза, от която се установява, че ищецът е получил всички твърдени от него травми в резултат на инцидента, а именно: контузия на черен дроб-операция и зашиване на същия, отстраняване на далака, операция на счупен десен крак и поставяне на планки, двустранно счупване на 6 ребра от ляво и дясно. Извършената по делото съдебно-автотехническа експертиза е констатирала, изложената в исковата молба фактология, която е установена в наказателното производство, че инцидентът с ищеца е станал поради загубата на устойчивост на бетон-помпата при поддаване на извършеното застопоряване на същата.

По правото съдът намира следното:

Предявените претенции са с правно основание чл. 432, ал. 1 във вр. чл. 493, ал. 1, т. 1 и чл. 497, ал. 1, т. от Кодекса за застраховането във вр. чл. 52 от Закона за задълженията и договорите и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, а именно от ответника, в качеството на застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на лице, възложило работа на лице причинило произшествие с МПС, се претендира обезщетяване на неимуществени вреди, настъпили за ищеца в резултат на произшествието в размер на 90 000 лева. Претендира се мораторна лихва върху търсеното обезщетение в размер на 15 075 лева в размер на законна лихва от 07.08.2020г. до изплащане на обезщетението.

Тъй като по делото търсените обезщетения се претендират от ответника, в качеството му на застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със собственика на бетон-помпата, с която е станал инцидента с ищеца и при установена по делото вина на собственика, в качеството му на работодател на конкретното виновно лице причинило непозволеното увреждане, на първо място съдът следва да се

занимае с възражението на ответника, че същият не носи отговорност по силата на сключената застраховка, тъй като същата касае възмездяване на вреди в резултат на притежаването/ползването на МПС, които са настъпили в резултат на нарушения на правилата на Закона за движение по пътищата, както и от неправилно съхранение и надзор на тези средства. Ответникът счита, че по делото е доказано, че вредите за ищеца са настъпили в резултат на немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност-работа с бетон-помпа и оборудването към нея.

Възражението на ответника е неоснователно. Действително по делото е установена фактологията, а и извършената съдебно-автотехническа експертиза установява, че инцидентът с ищеца е в резултат на използването на бетон-помпата не като превозно средство, а като строителна машина, както и че виновното лице за инцидента не е осъдено за нарушение на правилата на Закона за движение по пътищата. Съгласно нормата на чл. 447, ал. 1 от КЗ, обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. Нормата на чл. 481, ал. 1 от КЗ, предвижда, че за целите на задължителното застраховане, моторно превозно средство е всяко превозно средство за движение по суша, задвижвано със собствен двигател, както и трамваите, тролейбусите и самоходната техника по Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, включително къмпинг-автомобилите. За моторни превозни средства се смятат и ремаркетата и полуремаркетата по Закона за движението по пътищата, включително къмпинг-ремаркетата. Нормата на чл. 493, ал. 1 от цитирания кодекс предвижда, че застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство по време на движение или престой. От така цитираните разпоредби е видно,

че бетон-помпата по смисъла на КЗ представлява МПС, тъй като представлява превозно средство за движение по суша, задвижвано със собствен двигател. Обстоятелството, че не е изпълнявала движение по пътищата, когато се е случил инцидента, а е използвана като строителна машина, не изключва отговорността на застрахователя по договора за застраховка „ГО“, тъй като вредите са от ползването на МПС, в какъвто смисъл е КЗ, който предвижда възмездяване на вреди от застраховано МПС, дори когато е в престой. Фактът, че вреди, настъпили от обичайната дейност на подобни строителни машини, като процесната, са обект на задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите е, залегнал и в практиката на СЕС, обективизирана в Решение на Съда (трети състав) от 4 септември 2014 година по дело C-162/13 (Damijan Vnuk срещу Zavarovalnica Triglav d.d.). С оглед цитираните разпоредби на КЗ, е неоснователно твърдението на ответника, че виновното за вредите лице, следва да е нарушило правилата на Закона за движение по пътищата, за да може да се ангажира застрахователна отговорност по задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите. Нормата на чл. 477, ал. 1 от КЗ говори за вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства и не свързва отговорността за вреди само с нарушения на ЗДвП.

Ирелевантни за спора са твърденията, че има предвидена застраховка „трудова злополука“ и застраховка „професионална отговорност“ при подобни казуси. На първо място защото по делото няма твърдения за сключени такива и че отговорността на ответника се търси въз основа на същите. И на второ място, поради факта, че няма законово изискване, наличието на предпоставки за претендиране на обезщетение въз основа на посочените застрахователни отношения по някакъв начин да изключва възможността да се търси отговорност по застраховка „ГО“ на автомобилистите,

По отношение на възражението на ответника, че с оглед постигнатата съдебна спогодба между пострадалото лице и възложителят на работа на прекия причинител на вредите, с позоваване на тълкувателно решение № 1/30.01.2017г. по т. дело № 1/2016г. на ОСГТК на ВКС, с която е прието, че е налице пълно удовлетворяване на вредите на пострадалия, и съответно не може да се търси обезщетяване на вече удовлетворените вреди, съдът намира това възражение за неоснователно. На първо място съдът намира, че цитираното тълкувателно решение касае сключена спогодба между

застрахователя и пострадалото лице, с която е прието, че платеното обезщетение напълно обезщетява вредите, като в последствие се търси обезщетение по прекия причинител на вредата. По настоящото дело искът е насочен към застрахователя при наличието на постигната съдебна спогодба с възложителя на работа на прекия причинител на вредата. Безспорно съобразно цитираното тълкувателно решение и тълкувателно решение № 2 от 6.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 1/2010 г., ОСТК, пострадалото лице може да претендира обезщетяване на вреди както от причинителя на вредата, така и от застрахователя, като същественото е да бъдат удовлетворени всички вреди, като пострадалото лице неоснователно ще претендира такива, ако вече е бил удовлетворен независимо дали от деликвента или от застрахователя. Видно от сключената спогодба по гр. дело № 369 по описа на Районен съд-Средец за 2020г., ищецът е получил от възложителя на работа на прекия причинител на вредите сума в размер на 20 000 лева, в какъвто размер е бил предявен частичен иск по делото, като пълният посочен размер на вредите е от 120 000 лева. Следователно по споразумението същият е заявил, че приема, че е възмезден за размера на вредите, които е претендирал по делото, но това не означава, че е обезщетен за пълния размер на вредите и няма пречка по настоящото дело да установи, че същите са в по-голям размер, какъвто е бил заявен и да ги търси от застрахователя на причинителя на вредите.

С оглед гореизложеното до тук, съдът намира, че са налице всички предпоставки по закон за ангажиране на отговорността на застрахователя и ответник по делото за обезщетяване на вредите на ищеца в резултат на инцидента, възникнал от МПС-застраховано при ответника.

Извършената по делото съдебно-медицинска експертиза и представените медицински документи установиха, че в резултат на случилия се инцидент, ищецът е получил следните травми: контузия на черен дроб-операция и зашиване на същия, отстраняване на далака, операция на счупен десен крак и поставяне на планки, двустранно счупване на 6 ребра от ляво и дясно. По делото са разпитани като свидетели лицето И. Д., който е работил заедно с ищеца в дена на инцидента и жената с която ищецът живее на семейни начала-св. С. И.а. От гласните доказателства е видно, че след деня на инцидента, ищецът е приет в болница, където е бил около 20 дни. Наложила се е операция за отстраняване на далака и зашиване на черния дроб. Получил

е фрактури на ребра, направена е операция на счупен десен крак и поставяне на планки. Жената на ищеца свидетелства, че в резултат на тези травми, ищецът е имал много и постоянни болки в гърдите, гърба и десния крак, като тези болки и трудната подвижност на ищеца е продължила около година след инцидента. В резултата на случилото се, ищецът не може да се възстанови напълно и не може да работи изобщо работата, която е вършел преди това, която е такава на общ работник и е тежка, силова работа. Свидетелката И.а установява, че болките на ищеца в гръдния кош, както и пострадалия крак продължават и сега, особено при лошо време. Медицинската експертиза е констатирала загуба на далака, което е невъзвратимо, общо увреждане на здравето от получените множество и тежки травми на предна коремна стена и долен десен крайник, като загубата на далака води до намален клетъчен имунитет и предразположеност към разболяване, и в цялост травмите към намалена работоспособност на ищеца-неподходящ за извършване на тежък труд.

С оглед заявените от ищеца и установени по делото травми и преживяните в резултат на същите болки и страдания и на основание чл. 52 от ЗЗД по справедливост съдът определя обезщетение за същите както следва:

Съдът определя 30 000 лева справедливо обезщетение за ищеца за животозастрашаващото му състояние веднага след инцидента, наложило спешна операция, със зашиване на черен дроб и отстраняване на слезка. В тази сума се включват болките и страдания преживяни от самите травми, както и самата оперативна намеса.

Съдът определя обезщетение за премахването на далака на ищеца в размер на 50 000 лева. Касае се за трайна загуба на орган, което ще се отрази на общото здравословно състояние на ищеца доживот. Видно от експертизата на вещото лице-хирург, отстраняването на далака е свързано със загуба на имунитет и лесна податливост на разболяване до края на живота на пациента.

Съдът определя обезщетение в размер на 10 000 лева за претърпяната операция на крака, поставяне на метална остеосинтеза и свързаните с това болки и страдания, както в резултата на оперативната намеса, така и по време на възстановителния период.

Съдът определя 2 000 лева справедливо обезщетение за ищеца за болките и страдания, свързани с възстановяване на счупените ребра на ищеца.

Съдът намира за неотносими за спора събраните гласни доказателства в насока на други болки и страдания на ищеца, като това, че са му останали белези, които го притесняват, като това, че страда, че не може да е трудоспособен в резултата на случилото се, тъй като в исковата молба няма изложена фактология за подобни вреди, претърпяни от същия.

При така изложеното общото дължимо обезщетение на ищеца възлиза на 92 000 лева. Съдът намира за недоказано твърдението на ответната страна, че е налице съпречиняване на резултата от страна на пострадалото лице, тъй като не са спазени инструкции за работа и носене на работно облекло. Видно от случилия се инцидент, поведението на ищеца не е допринесло за настъпилото произшествие с работещата бетон-помпа, защото е свързано със неправилното застопоряване на машината от друго лице или недостатъчен контрол на това застопоряване през целия период на работа. Съдът намира, че фактът, че ищецът не е бил с конкретно работно облекло при работата, също не сочи на съпречиняване на резултата. Получените травми от ищеца, които са в резултат на удар на ищеца от работният орган на бетон-помпата и съответно падане, касаят засягане на такива органи и места, които не биха били защитени с носене на работно облекло като дрехи и ръкавици. Още повече, че по делото не е установено да има конкретно такова работно облекло при работа с бетон-помпа и изливане на бетон.

От така определеното от съда обезщетение в размер на 92 000 лева следва да се приспадне полученото от ищеца обезщетение в размер на 20 000 лева, съгласно съдебната спогодба по гр. дело № 369 по описа на Районен съд-Средец за 2020г., при което и съдът намира за основателна претенцията по делото до размера от 72 000 лева.

По делото е претендира заплащане на мораторна лихва в размер на законната в размер на 15 075 лева. Мораторната лихва се претендира от датата на уведомлението на застрахователя-07.08.2020г. Съгласно разпоредбата на чл. 497, ал. 1 от КЗ, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3; 2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани

от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3. Видно е, че ищецът неправилно заявява търсене на законната лихва по входиране на претенцията при застрахователя. От разменената между страните кореспонденция е видно, че с писмо от 12.08.2020г. ответникът е поискал представяне на конкретни доказателства, които имат значение за основателността на търсеното обезщетение-например присъда по наказателното дело. Видно е, че ищецът е изпълнил това искане през ноември 2021г., а на 11.11.2020г. е постановен отказ за изплащане. Петнадесетдневния срок по чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ съдът намира, че е по-дълъг от срока по чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ във вр. чл. 496, ал. 1, който е три месеца от предявяването на претенцията-по твърдение в исковата молба 07.08.2020г. или изтича на 08.11.2020г. Следователно по-ранната дата е 09.11.2020г. от когато ответникът е в забава за задължението си. Крайната дата на мораторната лихва, която може да се търси, като определена сума е деня, преди подаване на исковата молба или 06.04.2022г. Съдът пресмята законната лихва с онлайн калкулатор върху дължимото обезщетение в размер на 72 000 лева за периода 09.11.2020г.-06.04.2022г. или 10 280 лева, в който размер е основателна претенцията за мораторна лихва.

Основателно е искането за присъждане на законна лихва върху присъденото обезщетение от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

-разноски

И двете страни са представили списък на разноските.

Ищецът на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съобразно размера на уважените искове от 82 280 лева при предявен размер от 105 9075 лева има право на разноска в размер на 234,91 лева, която е част от платената разноска от 300 лева-възнаграждение за СМЕ.

Ответникът на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК съобразно отхвърлената част на исковете от 25 797 лева има право на разноски в размер на 1 173,45 лева.

При компенсиране на разноските е видно, че ищецът следва да заплати на ответника разноски в размер на 873,45 лева.

На чл. 38 от Закона за адвокатурата, на адвоката на ищеца е дължимото минимално възнаграждение за адвокат съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от НАРЕДБА

№ 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 2 690 лева без ДДС, като няма доказателства адвокатът да е регистриран по ДДС.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1301, ул. Света София № 7, ет. 5, със съдебен адрес: гр. Пловдив, пл. Кочо Честеменски № 2, вх. Б, ет. 6, адв. Недялко Шилев, да заплати на Б. М. Д., с ЕГН *****, с адрес: ***, сумата от 72 000 лева, която сума представлява обезщетение за претърпани неимуществени вреди-болки и страдания от следните травми: контузия на черен дроб-операция и зашиване на същия, отстраняване на далака, операция на счупен десен крак и поставяне на планки, двустранно счупване на 6 ребра от ляво и дясно, претърпани в резултат на инцидент с бетон-помпа на 20.05.2020г. в с. Дюлево, Община Средец, ведно със законната лихва за забава върху сумата от 07.04.2022г. до окончателното и изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над присъдената сума от 72 000 лева до претендираната от 90 000 лева.

ОСЪЖДА „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1301, ул. Света София № 7, ет. 5, със съдебен адрес: гр. Пловдив, пл. Кочо Честеменски № 2, вх. Б, ет. 6, адв. Недялко Шилев, да заплати на Б. М. Д., с ЕГН *****, с адрес: ***, сумата от 10 820 лева, представляваща лихва за забава в размер на законната за периода 09.11.2020г.-06.04.2022г. върху присъденото обезщетение в размер на 72 000 лева, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над присъдената сума от 10 820 лева до претендираната от 15 075 лева.

ОСЪЖДА Б. М. Д., с ЕГН *****, с адрес: ***, да заплати на „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1301, ул. Света София № 7, ет. 5, със съдебен адрес: гр. Пловдив, пл. Кочо Честеменски № 2, вх. Б, ет. 6, адв. Недялко Шилев, сумата от 873,45 лева-направени съдебно-деловодни разноси след компенсация на взаимно дължащи се между страните разноси.

ОСЪЖДА „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1301, ул. Света София № 7, ет. 5, със съдебен адрес: гр. Пловдив, пл. Кочо Честеменски № 2, вх. Б, ет. 6, адв. Недялко Шибев, да заплати на адвокат Красимир Кацарски, с Булстат 177752909, от АК-гр. Бургас, сумата от 2 690 лева без ДДС-дължимо адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____